VIERDE JAARGANG
N° 30

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG
In Nederland 30 cts
5.00 FRS

KUIFJE *aan het woord*

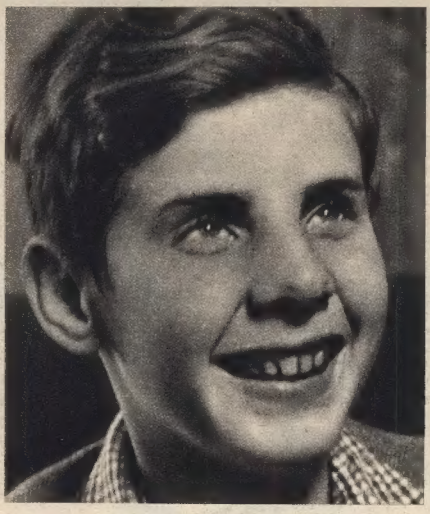

Mijn beste Herwig,

TOEN ik deze foto onder ogen kreeg, dacht ik er aan je eens een briefje te schrijven. Eigenlijk niet alleen aan jou, maar aan alle rakkers die in ons blad al zoeken en vinden wat hun hartje lust : avonturen, heldendaden, fratsen, wetenswaardigheden over vreemde landen en volkeren, nieuwsjes over de modernste auto's en vliegtuigen en dies meer.

Je zult je misschien afvragen waarom het precies deze foto is die me aanzet je eens een briefje te sturen ? Wel, ik ga je dat ronduit bekennen : Op die foto heb je niet geposeerd. Wanneer een jongen de lens van een fototoestel op zich gericht ziet, dan denkt hij dat hij moet serieus zijn, met het gevolg dat zijn foto niet natuurlijk is, en eer gemaakt aandoet. Hier laat je je blinkende tanden zien en je ogen tintelen van het puur plezier dat je nu nog beleeft bij de herinnering aan je laatste deugnietenstreek.

Ik hou van zulke foto's omdat je daar nu eens opstaat zoals je in werkelijkheid ook bent : een kapoen, die geen ogenblik stil kan zitten, die steeds nieuwe grappen bedenkt en die, wanneer hij een goede vriend van Kuifje ontmoet, hem niet gerust laat alvorens die hem het vervolg van de avonturen met de Zwaardvis, Kuifje, Suske en Wiske verteld heeft.

Goede vrienden kennen elkander, en ik weet dat je een nieuwsgierige jongen bent. Ik ga je nu eens extra-nieuwsgierig maken met je te verklappen dat ik je hier nog niet al verteld heb wat ik te zeggen had. Je moogt nu eens raden wat me nog op het hart ligt. Ik vertel het je volgende Donderdag.

Met mijn hartelijkste groeten !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Werner Van de Walle, Mechelen. — Je papa heeft me verteld dat je me eens graag zoudt willen zien. Ik ken nog meer jongens die dat wensen, maar ja dat is nu spijtig genoeg niet mogelijk, want ik ben steeds op reis om jullie nieuwe avonturen te kunnen vertellen. Met mijn beste groeten uit Wadesdah.

Ria en Leentje van Verdeghem, Deurle. — Wat heb ik gehoord, Leentje ! Is je « brochske » kapot ? Wie heeft dat gedaan ? Als je braaf zijt en moeder helpt, dan krijg je er een ander. En heeft Ria haar kenteken nog ? Zij is zorgzamer, geloof ik. Wanneer krijg ik eens een briefje van jullie ?

Familie Wouters, Huizingen. — Een van mijn beste vrienden heeft me verteld, dat hij jullie onlangs gezien heeft, dat jullie allen trouwe Kuifjeslezers zijn, en vooral Suske en Wiske's avonturen met spanning volgen. Dat is fijn ! Maar is het waar dat de kersenboom kaal was, vóór de kersen rijp waren ?

HALLO ! HALLO ! VRIENDEN,

laat de **« Kuifjeswimpels »** lustig wapperen aan jullie fietsen en tenten. De Kuifjeswimpel weze voortaan jullie herkenningsteken !

Overal verkrijgbaar tegen de prijs van **10 frs.**

Elfi, Gent. — Ik heb van je niets meer gehoord sinds je terug in Vlaanderen bent ! Hoe komt dat ? Ben je weer eens op 't af-dak gekropen ? Dat mag niet meer hoor ! Want anders zul je niet meer naar Gent mogen komen, en dat ware jammer, zowel voor je als voor mij ! !

Sint Dominikuszangertjes, Gent. — Zo jullie gaan dus binnen veertien dagen weer op kamp. Deze keer naar de Ardennen, naar 't schijnt. Hebben jullie reeds een Kuifjeswimpeltje ? En gaan de « kokkesjes » weer mee ? Een van mijn vrienden zal jullie kamp zeker eens komen bezoeken. Met mijn hartelijkste groeten. Ik wens jullie veel kampeergenoegens, maar oppassen voor 't water, hé jongens, want dat kan verraderlijk zijn !

Eddy Verbeke, Tielt. — Verteit je vader je reeds wat de plaatjes betekenen die in ons blad verschijnen ? Ik heb vernomen dat je zo'n schoon Jezuken waart in de processie. Als Hildeke nog eens naar Tielt komt, dan zal ze weer een « pè » meebrengen voor Eddy... ten minste als hij braaf is !

KUIFJE MET VERLOF !

Wil je KUIFJE tijdens je verlof regelmatig ontvangen, lees dit bericht:

1. De abonné's dienen ons naam, adres en abonnementsnummer mede evenals het JUISTE VERLOFADRES en data van begin en einde van de verlofperiode aldaar.
2. Indien je niet geabonneerd bent en KUIFJE regelmatig wenst te ontvangen, geef ons dan het adres waar je je verlof doorbrengt evenals **5 frs. in postzegels,** voor ieder nummer dat je wil ontvangen.

LEES JIJ KUIFJE REGELMATIG?

IK OOK !

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Ketzerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België : B. Fr.	60.—	115.—	225.—
Buitenland :	65.—	130.—	260.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo.
Nederland : Barnard, Van Oldenbarneveldtstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. N° 260.466 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heerraadsingel, Rotterdam.

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismaïl heeft zijn verloofde, prinses Zulima, verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaarde Abdul-Key de oorlog aan de vader van de prinses. Tijdens een hevig gevecht wordt de emir zwaar gewond...

ABU-KAR IS ZWAAR ZIEK EN ROEPT AL ZIJN RAADSHEREN BIJ ZICH TENEINDE HEN DE NODIGE BEVELEN TE GEVEN.

ABU-KAR MOET EEN HEELKUNDIGE BEWERKING ONDERGAAN. DE CHIRURG KALU WORDT ER IN ZEVEN HAASTEN BIJGEHAALD.

INTUSSEN SPUWEN DE KANONNEN VAN ABDUL KEY DE DOOD EN VERNIELING IN DAR-ES-GIEBEL.

IBN OMAR EN FATIMA ZOEKEN NOG STEEDS VRUCHTELOOS NAAR PRINSES ZULIMA.

VERSCHEIDENE MALEN KOMEN ZE IN DE NABIJHEID VAN DE HUT ZONDER ER EVENWEL BINNEN TE GAAN.

DE VELE BEPROEVINGEN DIE ZE SAMEN DOORMAAKTEN HEBBEN DE OGEN VAN DE JONGE SHEIK GEOPEND.

EN TERWIJL DE STRIJD EEN EIND VERDER NOG STEEDS ONVERMINDERD VOORTDUURT, ZWEREN DE TWEE JONGE MENSEN ELKAAR EEUWIGE TROUW.

IBN OMAR ZIET FURETTO, DE HOND VAN ZULIMA. EN DIT BRENGT HEM OP EEN IDEE...

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Het verheugt ons jullie de hoorende avonturen van Don Quichotte, ridder van de Droevige Figuur, en zijn trouwe knecht Sancho Panza te kunnen vertellen

Miguël de Cervantes Saavedra is een Spaans dichter van nederige, maar eervolle afkomst. Heel jong nog nam hij dienst in het Spaans leger en verloor de linkerhand in de slag van Lepanto. De galei « El Sol » waarop hij zich bevond werd door piraten gekaapt en Cervantes werd naar Algiers gevoerd, waar hij vijf jaar als slaaf moest werken. Na zijn terugkeer in Spanje huwde hij en schreef ondermeer het onsterfelijke werk « Don Quichotte, de ridder van de Droevige Figuur ». Hij stierf op Zaterdag 23 April 1616, op dezelfde dag als de grote Engelse dramaturg Shakespeare. Cervantes ongatte nooit roem tijdens z'n leven en stierf in de grootste armoede. In zijn inleiding schrijft hij ondermeer : « Ik wil de dienst niet prijzen die ik u bewijs door u een eerlijk en edel ridder te leren kennen. » Of de schrijver de wereldliteratuur verrijkte met zijn werk en ons daarmee een dienst bewees, zullen jullie zelf kunnen beoordelen.

In een klein dorpje van de Manche leefde er een hidalgo die Quixada heette. Hij was twaalf maanden op het jaar werkloos, doch las alle boeken die hij krijgen kon over glorierijke ridders en hun heldendaden. Hij leefde mee met de heldhaftige degengevechten en de strijd op de slagvelden en zelfs als hij sliep droomde hij van avonturen en heldenfeiten... Hij leefde niet meer in de werkelijkheid, doch wel in zijn boeken en op zekere dag besloot hij een echt ridder te worden en te kampen voor « Recht en Vrijheid »! Hij zou de slechten straffen en al wat krom was in de wereld recht maken.

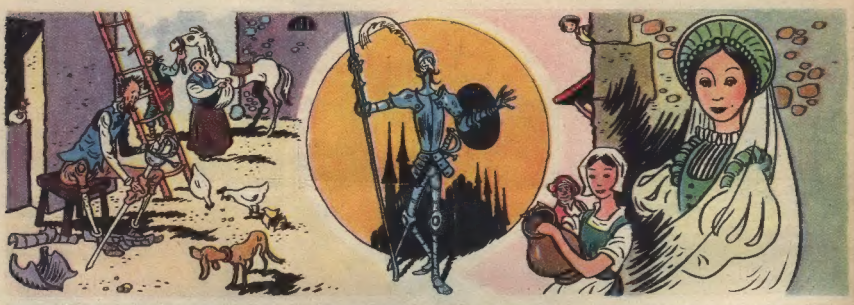

In de tuin die aan zijn kleine woning grensde, begon hij met wapens te oefenen, hij poetste zijn harnas met schouder- en beenstukken en zijn meid en nicht keken geamuseerd toe. Zijn paard, een oude knol, was voor hem een Bucephaal. « Ik ben de zwervende ridder en jij bent m'n heerlijk paard! » roept hij, maar zwijgt plots, omdat hij zich herinnert dat alle ridders een edele naam dragen... Hij zal voortaan *Don Quichotte de la Manche* heten en zijn paard *Rosinante*. In al de boeken had hij gelezen dat een ridder voor een mooie geliefde vecht en het meisje van zijn buurman tovert hij in z'n verbeelding om tot de mooie en nobele Dulcinea van Tobosco!

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

TERWIJL DON PERSILOS Y VIGORAMBA ZIJN WEG VERVOLGT, VERGADEREN ONZE SAMENZWEERDERS IN DE KEUKEN VAN DE BOEKHANDELAAR MEYERS.

...Zodus we zullen onze krachten moeten verdelen.

Ja, een groep moet trachten het zware artillerie konvooi te saboteren voor het Krieken-beek bereikt en de anderen moet de brief zienter bemachtigen.

Ik geloof dat Suske en Wiske best te Brussel blijven, en ik zal hen bij het opsporen van het dokument behulpzaam zijn.

En wij, hé burgemeester! Wij, hé!... Wij gaan die kanonnen in knopen leggen. Alles of niets!!

En terwijl Suske en Wiske een welverdiende rust genieten, nemen Lambik en de burgemeester van de Molenburg hun gevaarlijke taak op.

Allee, Lambik, waar blijft ge, jongen?

Ik kom burgemeester, ik kom!

Met één sprong in 't zadel en we zijn er mee weg!

Tot, toe een beetje kalm, Lambik! Uw paard staat ginder!

Bij het krieken van de dag bevinden de twee dapperen zich aan de Schaarbeekse poort.

Hewel, mijnheer van de Molenburg, waar zit nu die karavaan??

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

NAUWGEZET

VERKENNER VOOR VAN GANSEN

LAANDEREN heeft menige grote periode gekend, maar er zijn er niet veel die zich even goed lenen voor voor het schrijven van een boeiend verhaal voor jongens, als de Boerenkrijg.

Dit heeft J. Stalls, de schrijver van « Verkenner voor van Gansen », goed begrepen en gebruikt.

Zijn boekje dat door de Uitgeverij Oranje van Gent gepubliceerd werd met illustraties van Luc Verstraete, vertelt de bewogen strijd van de jonge Dirk Molenaers en zijn mannen die de heldendood vinden bij het dekken van de aftocht van het Boerenleger uit Hasselt.

Vooral het verhaal van dit heroisch einde is ontroerend. De Brigands hebben zich verschanst in een pakhuis. Ze zijn omsingeld en zien geen uitweg meer. Er wordt een kanon op hen gericht. Ze weten dat hun laatste uur geslagen is. Dirk Molenaers richt zich tot zijn mannen :

» —... Broeders, we moeten sterven. Laten we beproeven dapper te zijn, zoals het Brigands betaamt. Samen bevechten we de vijand van God en van ons volk, samen zullen we voor Hem verschijnen. Laat ons biddend sterven, dat is mooi.

Ze knielden.

— Neen, fluisterde Jan Haas, laat ons zingend sterven, dat is heerlijk.

— Ken je een lied, broer, dat een gebed en een zang is? Ken je er één dat bij dit opperste uur past? vroeg Dirk Molenaers.

Jan Haas knikte innig en zacht, soms stijgend met een felle gloed, waaruit de ziel van een heel volk weerklonk, zong hij :

Wilhelmus van Nassouwe...

— Dat ken ik ook, peter leerde het mij, lispelde Dirk en hij zong mee. De anderen baden de woorden na met gevouwen handen... »

Jongenslektuur van de bovenste plank !

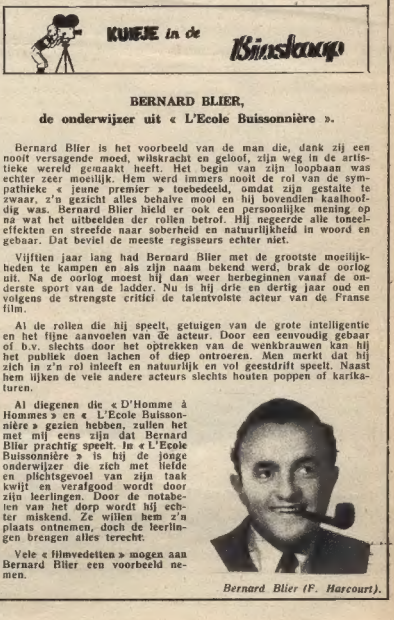

BERNARD BLIER,
de onderwijzer uit « L'Ecole Buissonnière ».

Bernard Blier is het voorbeeld van de man die, dank zij een nooit versagende moed, wilskracht en geloof, zijn weg in de artistieke wereld gemaakt heeft. Het begin van zijn loopbaan was echter zeer moeilijk. Hem werd immers nooit de rol van de sympathieke « jeune premier » toebedeeld, omdat zijn gestalte te zwaar, z'n gezicht alles behalve mooi en hij bovendien kaalhoofdig was. Bernard Blier hield er ook een persoonlijke mening op na wat het uitbeelden der rollen betrof. Hij negeerde alle toneeleffekten en streefde naar soberheid en natuurlijkheid in woord en gebaar. Dat beviel de meeste regisseurs echter niet.

Vijftien jaar lang had Bernard Blier met de grootste moeilijkheden te kampen en als zijn naam bekend werd, brak de oorlog uit. Na de oorlog moest hij dan weer herbeginnen vanaf de onderste sport van de ladder. Nu is hij drie en dertig jaar oud en volgens de strengste critici de talentvolste acteur van de Franse film.

Al de rollen die hij speelt, getuigen van de grote intelligentie en het fijne aanvoelen van de acteur. Door een eenvoudig gebaar of bv. slechts door het optrekken van de wenkbrauwen kan hij het publiek doen lachen of diep ontroeren. Men merkt dat hij zich in z'n rol inleeft en natuurlijk en vol geestdrift speelt. Naast hem lijken de vele andere acteurs slechts houten poppen of karikaturen.

Al diegenen die « D'Homme à Hommes » en « L'Ecole Buissonnière » gezien hebben, zullen het met mij eens zijn dat Bernard Blier prachtig speelt. In « L'Ecole Buissonnière » is hij de jonge onderwijzer die zich met liefde en plichtsgevoel van zijn taak kwijt en verafgood wordt door zijn leerlingen. Door de notabelen van het dorp wordt hij echter miskend. Ze willen hem z'n plaats ontnemen, doch de leerlingen brengen alles terecht.

Vele « filmvedetten » mogen aan Bernard Blier een voorbeeld nemen.

Bernard Blier (F. Harcourt).

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex was verplicht Brutus in een gladiatorengevecht te bekampen waarin hij op voorhand veroordeeld was. Gelukkig komen de soldaten van Cesar op tijd om Alex te redden.

Opgeschrikt door die kreet bukt Alex zich en de pijl blijft steken in het schouderstuk van zijn uniform...

Arbaces en de boogschutter merken dat ze hun doel misten en verwijderen zich in volle galop.

Die lafaards! Ze zaten achter dit standbeeld!

Hier zijn we buiten schot!... Volgen de ruiters ons?

Neen, ze zijn omgekeerd...

De Griek en zijn gezel haasten zich terug naar Marsalla.

Ze hebben zeker gezien dat wij tot de troepen van Pompejus behoren en wilden niet tussenbeide komen...

Eens te meer is die Alex ontsnapt! Vervloekte kerel!... We hadden ongelijk voor die ruiters op de vlucht te gaan. Ze zouden het niet gewaagd hebben tegen ons op te treden. Nu is het helaas te laat.

Je speelt slecht voor 't ogenblik, Arbaces!... Wat nu gedaan?

Ik versta dat je ongeduldig bent, Marsalla!... Vergeet niet dat je Pompejus moet gehoorzamen wat er ook gebeure! Daarbij hebben we slechts de eerste ronde verloren. Geloof me, morgen zijn Alex en Brutus in onze handen.

Vele uren verlopen en Alex en zijn vrienden roeien een bijrivier van de Tiber op. Alleen het gerucht van de riemen verbreekt de avondstilte.

Als de nacht valt stappen ze aan wal. Hier wacht een soldaat met een groep paarden.

Alles in orde?

Niets te melden.

Ze springen dadelijk in het zadel.

Er ontbreekt nog een roeier. We zullen op hem wachten...

Uit voorzichtigheid verbergt één der soldaten de boot tussen het groen van twee treurwilgen.

Rufus geeft het vertrek-signaal.

Vooruit! Volg me! Twee man om de gevangene te begeleiden...

De kleine groep stuift weg met Rufus aan 't hoofd. Alex vertiest Brutus niet uit het oog.

Aan de zoom van een woud wachten verschillende ruiters stilzwijgend. Ze kijken voortdurend ongeduldig de horizon af...

Opeens juicht er een van vreugde...

Daar zijn ze!...

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Pierre de Lursac, administrateur in Indochina, Wanda Redeska en pater Ravennes zijn sedert verscheidene weken zonder nieuws van luitenant Redeski, broer van Wanda. Wanda vernoemt dat haar broer door lieng, de heks, gevangen genomen werd en besluit hem te zoeken in het verboden gebied. Lursac en Ravennes zijn bekommerd om het lot van Wanda en organiseren een hulpexpeditie...

LURSAC keek de missionaris aan. De pater schudde bedenkelijk het hoofd.

— Wat dunkt u ?

— Ik vrees dat hun geval ernstig is. Bij die weke temperamenten is koorts steeds ernstig en gevaarlijk. Liever zag ik dat ze wat anders hadden dan die koorts. Quinine heeft op hen geen vat; ze zouden trouwens wilskracht en morele weerstand moeten hebben om er tegen te reageren; die bezitten ze helaas niet.

Pierre vroeg :

— Dus... u bent van oordeel dat we hen moeten laten gaan ?

— Ik meen dat het gewaagd zou zijn ons met zieken te belasten. Zodra wij het woud zullen intrekken, worden we gesignaleerd. Wij moeten ons geen illusies maken : een troep als de onze kan niet ongemerkt blijven. Zodanig dat onze grootste kans tot slagen in de snelheid gelegen is. Wij moeten zo vlug mogelijk ginder geraken.

Pierre betuigde er zijn instemming mede. Hij deed teken aan de caï.

— Ziehier hun wegorder. Geef hen voor zes dagen rijst en droge vis. De zieken zullen elk hun geweer en dertig kogels houden; de twee mannen van het geleide behouden er vijftig. De overblijvende munitie wordt dan onder de overige soldaten verdeeld. Ziezo, dat is dus geregeld. Niets anders te vermelden ?

— Neen, niets heer.

— Goed. Morgen, vertrek op hetzelfde uur. Dat is alles. Je kan de legerplaats vervoegen.

De man boog.

— Gegroet, heer.

— Gegroet, Ket-Noi.

Met een bittere lach om de lippen keerde Pierre zich naar pater Ravennes.

— Zes man minder, zei hij, en wij zijn nog niet eens in het woud.

De missionaris maakte een geruststellend gebaar.

— Wat geven zes man meer of minder. Hoofdzaak is en blijft dat onze troep, hoe klein hij ook worde, een stevig en vast geheel vorme, goed getraind. Die dagmarchen doorheen het Land Zonder Water waren een schitterende proef. Een eerste selectie, die zeer nuttig was. De berg zal er een tweede zijn, een nog veel zwaardere, vrees ik, want het zal hoofdzakelijk een kwestie zijn van moed en weerstand. Vanaf morgen gaat het niet meer om vermoeienis, koorts, slecht weer of ontbering; wat anders staat hen te wachten.

Hij zweeg. Stil, rechtop bij de tentopening, wendde hij de blikken naar de vage bergmassa van Moï : ze riep het beeld op van traagzaam defilé van een monsterachtige beestenkudde die naar het noorden uitweek.

Lursac naast hem volgde zijn blikken. De priester vervolgde :

— Daar zal ook nog, en vooral de schrik zijn, mompelde hij.

Pierre bleef zwijgzaam.

De warme, roerloze en helklinkende schaduw droeg het geluid van de stemmen van de linhs die ginder kampeerden in de uitgedroogde bedding van de bergstroom tot bij hen, alsook het plassen van de olifanten in de poel, de keelgeluiden van de drijvers zowel als het knappen van het hout op de vuren.

Over de duinen scheerde een nachtvogel heen en weer.

— Lursac, kom eens kijken. Kom eens...

... Voorovergebogen en geknield op de zwarte grond die met bladeren bedekt was...

Pierre, uitgestrekt vóór het vuur, stond op, naderde pater Ravennes. Neergeknield, het bovenlijf gebogen over de zwarte met bladeren bedekte grond, beschouwde de missionaris een voorwerp dat men niet kon onderscheiden.

— Wat gebeurt er ? vroeg Lursac.

De priester keek op. Er was een vreemde klank in zijn stem.

— Hier zie... zie eens wat ik onder die lichte laag bladeren gevonden heb.

Over zijn schouder heen reikte hij hem een soort hamer toe, bestaande uit een steen met een gespleten tak als steel. Vluchtig bekeek de jonge man het voorwerp. Het leek hem primitief en weinig interessant.

— Een of ander wapen door een Moï achtergelaten, zei hij.

De missionaris bleef bekommerd kijken.

— Heb jij al instrumenten als deze gezien ? vroeg hij. Ik ken de meeste wilde stammen uit de streek. Zij zijn allen gewapend met lansen, bogen, gebogen sabels, soms met een kleine tweesnedige ijzeren bijl; nog nooit echter zag ik zulk wapen bij hen...

Hij had weer plaats genomen bij het vuur. Hij onderzocht het primitief wapen, draaide en keerde het in zijn handen.

— Neen, zei hij, het is goed en wel een voorhistorisch wapen. Bekijk maar eens die silexvorm, afgeplat op beide kanten en over heel de omtrek. Maar die eenvoudige kei heeft iets ronderlings. Bezie hem eens goed. Merk je niets ?

— Neen, zei Pierre verstrooid. Ik begrijp uw verbazing niet. U heft er toch al een dertigtal van die soort bijeengeraapt. Ik merk in ieder geval, tussen dit hier en de andere die ik bij u heb gezien, geen verschil.

Traag zei de priester :

— Je kunt niet zien.

Hij hield de silex dichter bij het vuur. De gloed van het vuur wierp lichtflikkeringen over de regelmatige facetten.

— Zie je hier, dat zijn nog nieuwe inkervingen, en dat is vreemd. Dat is wat me bevreemt en verbaast. Als ik op de schijn voortging, dan zou ik zweren dat dit wapen, waarvan mijn anthropometrische wetenschap mij toeroept dat het minstens dertig duizend jaar oud moet zijn, nauwelijks een paar maanden geleden werd aangescherpt. Moest ik in Europa zijn, ik zou niet aarzelen te verklaren dat dit instrument vals is en vervaardigd werd door een fabriek van voorhistorische wapenen, zoals men die aantreft in de omgeving van opgravingsterreinen...

(Wordt vervolgd.)

MASTEN EN MASTBOS

HET mastbos van een schip is het geheel van scheepsmasten die op het dek staan, vertikaal of schuin, en ook van de andere die eraan vastgehecht zijn; dit geheel dient om de zeilen te spannen. Alleen de vertikalen, of ongeveer vertikalen, heten masten, de beweegbare heten raas.

Op alle kleine zeilschepen zijn de masten uit één stuk, van af onder in het ruim waar ze stevig vastzitten tot bovenaan waar de vlag hangt; die heten polakkermast omdat men die lange masten uit een stuk vooral aantrof in de Middellandse Zee; ze waren vervaardigd uit Italiaanse populieren, in het latijn populus.

Wanneer echter de aangewende bomen uit de bossen dichtbij de werven niet lang genoeg meer waren, moest men die masten uit verschillende stukken maken. Dit samenvoegen doet men bij de narsen. Elk stuk, elke lengte dus draagt een speciale naam. Dat behandelen wij volgende keer. Zeer belangrijk is het op te merken dat de bovenste mast steeds aan de voorkant van de onderste mast is gehecht, wanneer het gaat om vertikale masten aan de onderkant voor de boegspriet. Denkt daaraan en onthoudt dit want dergelijke vergissingen zijn rampzalig (ik heb dat meegemaakt...)

Ten tijde van de zeil-oorlogsvloot en van de reusachtige houten schepen, waren de bomen niet alleen te kort voor de masten uit een stuk, maar ook nog te dun om er de onderste stukken van te vervaardigen. Deze maten, gewoonlijk één meter diameter, moesten heel recht zijn en wat rond. Daarom bestonden de ondermasten uit een zeker aantal goed geslepen balken en goed samengevoegd volgens de regels van de ervaringen; men noemde die samengestelde masten. Deze waren dan gesteund door een zeker aantal ringen uit gesmeed ijzer, zo wat als de hoepels van een ton op gelijke afstanden over de hele hoogte. Om anderzijds het verrotten te voorkomen, werden ze zorgvuldig met verscheidene produkten en verven ingesmeerd.

Ik druk hier op opdat jullie de volgende gevolgtrekking zoudt trekken : op de modellen van schepen van zware tonnemaat die normaal gesproken samengestelde masten moesten hebben is het volstrekt vereist dat men de ondermasten in het wit of oker zet naar gelang het tijdperk en het land.

De Geschiedenis der Schoonheid

Kop van een oude boerin door Brueghel de Oude.

DE RENAISSANCE IN DE NEDERLANDEN.

De schilderkunst.

DE grootste schilder van dit tijdperk en onze nationale schilder bij uitstek is **Pieter Brueghel** (1525-1569) bijgenaamd Brueghel de Oude of de Boeren-Brueghel. Nog heel jong ging hij in de leer bij Pieter Coeck te Antwerpen en trok dan, zoals alle Vlaamse schilders, naar Italië om er kennis te maken met de werken der beroemde Italiaanse meesters van het palet.

Brueghel bewonderde de Italiaanse reuzen, doch ze verblinden hem niet en hij heeft hen nooit nagevolgd.

Pieter Brueghel is door en door Vlaams, en de natuur is zijn grote leermeester. Hij is de eerste werkelijk **geniale landschapschilder.** Al zijn taferelen leven; hij heeft ze zelf gezien, zelf doorvoeld en schildert ze met een scherpe opmerkingsgave vol kleur, fantazie en satire. De lijnen en vormen zijn dynamisch en het koloriet rijk en warm. Brueghel schilderde bijbelse taferelen in een Vlaams landschap, bv. « De kindermoord te Bethlehem ». Wanneer men de grote doeken van de meester aandachtig bekijkt, zal het opvallen dat hij soms achter een typisch Brabants landschap geweldige Alpenreuzen schildert omgeven door de grauwe wolkengevaarten uit de Lage Landen (Rivierlandschap - Zaalende Boer - Donkere dag, enz.).

Brueghel penseelde dolle kermisvierders en leutige bruiloftstoeten, doch hield het volk en de Spaanse bezetter ook in rake **karikaturen** al hun gebreken voor ogen. (De parabel der Blinden, Het Luilekkerland, De kruisdraging.) Zijn **fantastische doeken** zoals o.m. « De strijd van de vasten en Carnaval » zijn enig.

Pieter Brueghel was een meesterlijk **tekenaar**, de **eerste Nederlandse zeeschilder** (Storm op Zee - De Haven van Napels) en een buitengewoon **portretist** (Kop van oude boerin). Scheepvaart-specialisten danken aan zijn nauwkeurige scheepstudies talrijke kostbare inlichtingen en doktors hebben in zijn taferelen met zieken en gebrekkigen uitgebreide en juiste beschrijvingen van bepaalde ziekteverschijnselen uit die tijd ontdekt.

Brueghel's groot schilderatelier lag in de Hoogstraat te Brussel en in de Kapellekerk, aan de ingang van diezelfde stad, werd hij begraven.

Landschap- en zedenschilders zijn er in die tijd nog meer. Eén van hen is **Jan Brueghel** (1568-1625) bijgenaamd de Fluwelen Brueghel; doch zij leven op de motieven en de stijl van de Oude Brueghel. Geen van hen kan wat veelzijdigheid, kracht, oorspronkelijkheid en uitdrukking betreft met Pieter Brueghel vergeleken worden. Zij leverden echter voortreffelijk werk en hielden de nationale kunst hoog.

Brueghel de Oude : Jagers in de sneeuw.

DE STRATO H.22

De avonturen van Jo en Jetje

DOOR HERGÉ

Een schip loopt op de ijsberg waarop Jokko zat te treuren. Hij wordt door de schok aan boord geslingerd en door twee passagiers herkend.

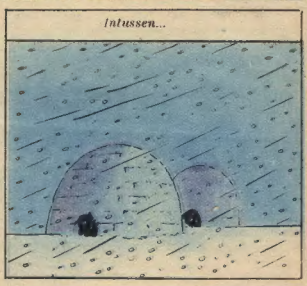

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Abdallah, de zoon van emir Mohammed, werd ontvoerd. Kuifje werd gezworen de knaap terug te vinden. Met de hulp van senor Oliveira geraakt hij in het paleis van professor Smith.

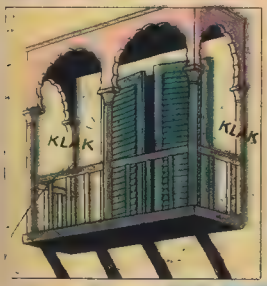

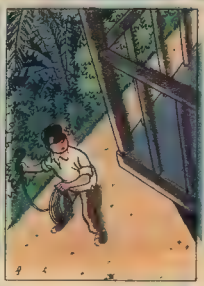

(Wordt voortgezet.)

LAWN-TENNIS

De oorsprong.

TIJDENS de Zomermaanden staan er twee sporten in het brandpunt der belangstelling nl. de wielersport met « De Ronde » en verscheidene andere grote koersen en de tenniskampioenschappen. Over koersen en renners hebben we reeds dikwijls gepraat en daarom stappen we nu naar het tennisveld.

Vanwaar komt het eigenlijk ? De regels der tennissport werden voor 't eerst vastgelegd in 1877 en komen van het oude Franse kaatsspel. Het was in 1874 dat een Engels majoor, die met zijn troepen in Indië lag, op het idee kwam dit Franse kaatsspel te verbeteren; hij heette zijn nieuw balspel « lawn-tennis ». Deze majoor had bemerkt dat er in Engeland bij al dé sporten die beoefend werden er geen één was dat ook voor dames geschikt was en hij had gelijk. Zijn initiatief boekte dadelijk overal een groot sukses. In Groot-Brittannië werden er verscheidene grote velden aangelegd en heel de betere klasse speelde tennis. Ze speelde het slecht, als we dit spel met het huidige vergelijken tenminste, maar alle begin is moeilijk en er is geen enkele sport die van in de beginne onmiddellijk juist op haar pootjes stond. Zoiets vraagt ook tijd en ondervinding. De terreinen hadden eerst geen vaste afmetingen en het was in 1877 dat de eerste grote tennisclub « Marylebone Cricket Club » vergaderde met majoor Wingfield aan 't hoofd en er een match werd gespeeld volgens de regels die ook vandaag nog gangbaar zijn. Die eerste match lokte .. 200 toeschouwers ! Thans staan er gewoonlijk 15.000 kijklustigen wanneer er een belangrijke match betwist wordt.

De tennis-sport is dus nog jong, maar toch heeft ze reeds veel bekende vedetten gekend ondermeer de Drie Franse Musketiers (ze waren met vieren) Jean Borotra, Jacques Brugnon, Henri Cochet en René Lacoste die de Davis-Beker behaalden van 1927 tot 1933 en heel de sportieve jeugd in spanning hielden. Dan waren er de Amerikanen Sears, Clocum en later Larned, de Engelsen W. en E. Renshaw en A.W. Gore. De gebroeders Wrenn, Holcombe, Ward en Wright die uitblonken door hun vlug, lenig en juist spel. Mac Loughlin, een jonge Amerikaan uit Californië gooide in 1912 de tennistechniek onderste boven door zijn beslissende smashes en maanlier van levering. De Australiër Brookes wist ten slotte de oude en nieuwe methode met elkaar te verenigen en het is deze techniek die thans nog door de grote kampioenen gebruikt wordt.

Een volgende maal bespreken we de regels der tennissport.

(Wordt voortgezet.)

AUTOKRONIEK

MASERATI - RENWAGEN

MASERATI - ITALIE

VERMITS we nu toch bij de Italiaanse auto's beland zijn, zou het omvergeefelijk zijn de « Maserati » stilzwijgend voorbij te gaan.

Het is misschien de eerste maal dat jullie vernemen dat de « Maserati » naast koerswagens ook mooie, grote toeristenauto's fabriceert. De firma « Maserati » is er slechts voor korte tijd mee van wal gestoken en de jaarlijkse produktie bedraagt totnogtoe 50 wagens (de Fiat brengt er jaarlijks 50.000 op de markt).

De nieuwe Maserati-wagens hebben dezelfde châssis als de beroemde renwagen 1500 en zijn voorzien van dezelfde motor, met dit verschil althans, dat deze van de toeristenwagen langzamer draait. Het is een 6 cyl. motor op lijn geplaatst met het ventiel naar boven gericht. De motor van de Maserati is uiterst sterk en reageert op de minste druk. De châssis is stevig naar achter laag tegen de grond gebogen. De voorste wielen zijn onafhankelijk. De suspensie wordt verzekerd door dwarsliggende drijfstangen en spiraalveren vooraan en springveren achteraan. De wagen is voorzien van vier Houdaille-schokbrekers, wat de baanvastheid verzekert. Wat comfort en luxe betreft, mogen we gerust zeggen dat er weinig wagens bollen die zo tiptop afgewerkt en verzorgd werden.

Hoofdkenmerken.

Aantal versnellingen : 4.
Normale trekkracht : 9 P.K.
Kracht op de remmen : 65 P.K
Aantal toeren : 4.700
Lengte : 4 m. 08.
Breedte : 1 m. 52.
Hoogte : 1 m. 30.
Grond : 0 m 12.
Gewicht : 1.040 kgr.
(Châssis : 700 kgr.)
Benzinetank-inhoud : 55 l.
Verbruik : 13 l. p. 100 km.
Max. snelheid :
type 1500 cm³ : 150 km. p. uur.
type 2000 cm³ : 205-220 km. p. uur.

MASERATI - TOERISTENWAGEN

RIJMSNOERTJE

Jan Praat at gaarne vis
zo met als zonder graten
en voor en na de dis
zat hij ervan te praten
« Wat echter wonder is »,
zei een van zijne maten,
« als ik u zo hoor praten,
dan denk ik aan een vis,
die kop noch staart heeft
en niets dan graten. »

Jan Hekel.

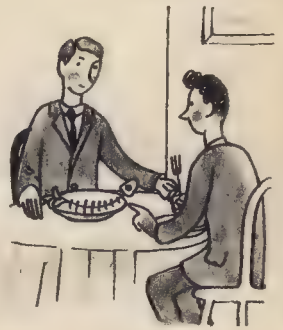

DE MODERNE DRAAK

HET was een draak zoals alle andere draken : hij spuwde vuur uit zijn geweldige muil, ijskoude lucht stroomde uit zijn reusachtige neusgaten en z'n ogen kon hij, al naar gelang het hem die dag beviel, hevig rood of schitterend groen laten rollen. Hij tyraniseerde alle dieren uit de omgeving en ook de mensen, want met zijn vuurspuwende muil stak hij de korenvelden in brand en z'n ijskoude adem kon heel de streek doen rillen en beven van koude. Sommige dieren vielen dood neer alleen bij 't horen van z'n naam. Ja, die draak genoot een heel slechte reputatie... Hij at alles op wat hem onder de tand viel, tot hij op zekere dag hoorde zeggen dat een Engelse draak zichzelf uitgeroepen had tot « Kampioen der prinsessen-smullers ». De haren van de draak rezen te berge van pure jaloersheid, en hij besloot die Engelse kampioen te onttronen door nog meer prinsessen te vangen en op te eten ! Dat zou hem gemakkelijk vallen, want de draak woonde in het land van de tien gelukkige prinsessen.

* * *

Die tien prinsessen waren echt gelukkig. Ze hadden genoeg geld om te doen wat hen lustte. Ze waren alle tien verloofd met tien jonkers uit de streek. Die edelheden waren beslist niet mooier, niet sterker, niet galanter dan zoveel andere jonge kerels uit dat land maar, het ontbrak de prinsessen niet aan fantasie, en de deugden, die de tien nobele heren niet bezaten werden er door de prinsessen bij gedacht. Zoals in alle echte sprookjes, is er ook hier één prinses die mooier en vriendelijker is dan de negen anderen. Dat beweerde ook haar page Escaldi die iedere avond naar haar wondermooie verhalen luisterde...

Als de prinsessen vernamen dat de draak zo'n wrede zin had gekregen, waren ze natuurlijk verschrikkelijk bang. Ze vreesden voor hun leven en voor hun geluk, maar ze rekenden er stellig op dat de tien jonkers, hun verloofden, als onverschaagde ridders zouden optreden. Zij zouden de draak doden, het land van een monster en hun eigen hoofdjes van een schrikbeeld verlossen... Van de lauweren die de tien heren zouden oogsten, zou er beslist een groot deel naar de tien lieve jonkvrouwen gaan. Ja, ze voelden zich reeds door heel het volk verafgood... Maar o wee ! Het toeval wilde dat de tien jonge heren op dit ogenblik drukke bezigheden hadden in het buitenland : de ene was op pelgrimagie, een tweede voor zaken, terwijl nog anderen gingen vechten in landen die ze niet kenden tegen vijanden waarvan ze vroeger nooit iets gezien en gehoord hadden... De verloofde van de jongste, de mooiste en de vriendelijkste prinses, was éérst van al vertrokken. Hij leed namelijk aan maagpijn en moest op aanraden van zijn dokter een waterkuur gaan doen in Karlsbad of omgeving. Zo gaat het nu eenmaal in de wereld ! Gelukkig was er Escaldi, de page, nog. Hij zag alles en zei niets... De gedachte dat de jongste en mooiste prinses zou kunnen verslonden worden door de draak maakte hem onrustig. Ze zou hem dan nooit geen wondere verhalen meer kunnen vertellen waarop hij zo dol was... Escaldi was slechts twaalf jaar oud, maar toch haalde hij het in z'n hoofd die draak eens eventjes mores te leren. Escaldi had gehoord dat de draak oud werd, zijn echte vleugels versleten waren en hij zich daarom iedere morgen twee kunstvleugels aanhechtte bij middel van een ritssluiting.

« Als ik die vleugels kan wegnemen, dacht Escaldi, dan kan hij zich niet meer bewegen en zijn de prinsessen gered. »

Escaldi vertrok naar de plaats waar de draak zich ophield en bespiedde hem voorzichtig. Zo ontdekte hij dat de draak iedere Zaterdag een bad nam in de vijver. Zijn vleugels hingen tijdens deze bezigheid netjes aan de kapstok. Escaldi sloop stilletjes nader en roofde de vleugels..

Als de draak de diefstal merkte, spuwde hij vuur en blies een ijskoude luchtstroom over 't land, z'n ogen rolden rood en groen tegelijkertijd, doch... Het was vruchteloos Z'n vleugels waren weg en hij kon zich niet meer bewegen en daarmee was dan ook zijn titel naar de maan ! Wat moest hij nu aanvangen ? Hij dacht er ernstig aan zich te verhuren aan het stadsbestuur van Brussel vermits hij rood- en groene lichtsignalen kon geven, maar... Opeens schoot het hem te binnen dat Sint Michiel, boven op de toren van het stadhuis, reeds vroeger een draak had vermoord. Neen, neen, het ware belachelijk te denken dat die Brusselaars hem nu beter zouden gezind zijn... Hij berustte er ten slotte in oud te zijn en stelde zich tevreden met suikerbollen en chocolade te eten. Hierdoor verloor hij zijn laatste tand en ook zijn laatste illusie...

De tien prinsessen waren weer gerust en schreven aan hun tien verloofden dat de draak verslagen was. Deze waren verheugd om dit goede nieuws en telegrafeerden dat ze op terugreis waren.

's Avonds zat Escaldi opnieuw aan de voeten van de prinses, de jongste en de mooiste van de tien, en luisterde naar het verhaal « Hoe Escaldi de draak overwon ». Hij was zo stil en zo één en al aandacht dat hij van de prinses een uurtje langer mocht opblijven, waarvoor hij haar zeer dankbaar was...

CORENTIN BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Genoveva, de moeder van Corentin, vertelt aan Zwarte Bison, het opperhoofd der Sioux, wat ze op haar reis beleefde...

Het toppunt van de ramp was dat de paarden opgeschrikt door al het lawaai wild werden en op hol sloegen...

't Werd een duivelse rit die ons regelrecht naar de dood voerde

Het duurde niet lang of een wiel van de grote wagen vloog tegen de rotsen aan stukken.

CRAC

De paarden bleven plots staan en Corentin werd van de bok op de grond geslingerd. Hij bleef roerloos liggen...

Ik liep naar hem toe, en wou hem oprichten. Hij was gelukkig reeds opnieuw bij kennis...

Ben je niet gekwetst, jongen ?

Heel de streek was verlaten en we waren bang opnieuw Indianen te ontmoeten

De volgende morgen verkenden we de omtrek...

Kijk, mama! Daar is een karavaan

Corentin maakt een paard los en galoppeert de karavaan tegemoet.

Wat wil je, jongen?

Hallo ! Wacht even!

Mama en ik moesten ons naar het fort van B. begeven, doch we hadden veel ongeluk en kunnen niet meer verder. Onze wagen staat op een mijl van hier. Mogen we jullie niet vergezellen? Kolonel William zou jullie daarvoor zeer dankbaar zijn.

O.K. We moeten juist die richting uit.

Er werd een wagen tot onze beschikking gesteld en de mannen hielpen onze koffers overladen.

Zo is het gekomen dat wij tussen de trappers waren welke door uw broeders overwonnen werden.

Je verhaal interesseert me erg. Ik stel voor jullie tot aan het einddoel van je reis te begeleiden.

(Wordt voortgezet.)

Jack, Ralph en Peter werden door een geweldige storm aan de kust van een onbewoond eiland geworpen. Ze bespieden twee groepen inlanders die elkaar ongenadig bekampen. Ze kunnen de wreedheid van een inlands opperhoofd niet langer aanzien en komen tussenbeide...

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

ALS DE STRIJD VOORBIJ IS, TRACHTEN JACK, RALPH EN PETER NAUWER IN KONTAKT TE KOMEN MET HUN ONVERWACHTE BEZOEKERS.

1. Onze vrienden begrijpen spoedig dat de ingezetenen van de eerste kano een jong meisje van hun stam aan de tyrannie van het opperhoofd met het geverfde gezicht hadden willen onttrekken en daarom met haar naar dit eiland gekomen waren. Hun vlucht was echter ontdekt en de tyran zette hen achterna...

2. - Jack, Ralph en Peter vertellen hoe ze heten en de Wilden tonen zich uitermate vriendelijk.

3. — Als dit vriendelijk onderhoud afgelopen is, herstellen de wilden hun kano's en Jack en zijn vrienden begrijpen dat ze terug willen gaan....

DRIE DAGEN LATER ZIJN DE WILDEN VERTREKKENS-GEREED.

4. Zodra de boten zeevaardig zijn leggen de inlanders hun vijanden er in en nodigen met handgebaren Jack, Ralph en Peter uit eveneens mee te gaan, doch ze weigeren. Als teken van vriendschap geeft Jack zijn bijl aan de wilden die ze met kreten van dankbaarheid en erkentelijkheid aanvaarden. Jammer dat ze die stortvloed van woorden niet verstaan.

5. — Tot afscheid wrijft men de neuzen tegen elkaar zoals dit bij die inboorlingen gebruikelijk is.

6. — Jack, Ralph en Peter staren de boten nog lang na.. Het is een opluchting van hen verlost te zijn en tevens doet het een beetje pijn de nieuwe vrienden te zien vertrekken...

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL FILLIAERT
Geïllustreerd door J. LAUDY.

De jonge Jan Bart is kapitein van een prachtig en goed gewapend schup en schrijft prachtige prestaties op zijn aktief. We vinden hem hier in gesprek met reder Omaer

DE RUYTER's vlootmacht is nochtans 't Kanaal doorgevaren om in de Middellandse Zee te kruisen

— Dat wel, en gemakkelijk zal Duquesne het niet hebben tegen De Ruyter en het Spaanse vloothoofd De La Cerda, die van aartsvijanden, aartsbroeders zijn geworden. Maar 't is precies het wegtrekken van die vlootmacht, die ons zo'n moeite op de hals haalt

— Het tegenovergestelde zou me beter overtuigen. Die macht is uit ons vaarwater verdwenen

— Maar de onze ook. Ik bedoel het Duinkerkse eskader. En nu zwermen, van uit Oostende, de Zeeuwse, Hollandse en Vlaamse kapers als de bieën uit. 't Zijn allemaal dan nog dolle borzels geworden Heer Hubert had niet al 't ongelijk met ons op deze toestand te wijzen. Door de manschappen aan te porren op geen staatsschepen aan te monsteren, hebben we in ons eigen vel gesneden. We zitten thans zonder dekkingsschepen, terwijl Middelburg en Vlissingen alléén, meer dan honderd dertig kapers op ons los lieten

— Gij zijt mans genoeg, Omaer, om dekkingsschepen, voor eigen rekening in de vaart te brengen. Vraag schepen uit Haver, uit Brest en elders. Beman ze. Dat zal wel als bewakingseskader dienst kunnen doen

— Reeds aan gedacht, Bart. Maar de onkosten.

— Reders van uw slag zijn tegen alles opgewassen. Onkosten komen in geen rekening, waar er schatten te verdienen zijn

— 't Is te wagen. En wat uzelf betreft, ge gaat met « De Palm » naar zee.

— En reder Goethiere met zijn fregat ?

— Reder Goethiere is reder uit, Jan. Hij heeft zijn schaapjes op het droge gebracht en vindt het thans beter rustig en stilletjes te leven. Dat is echter niet mijn bedoeling. Men begint met een kleintje, men kan dikwijls met een kleintje eindigen, maar met sterft reder als men reder geboren werd. 'k Heb Goethiere's schepen en aandelen overgenomen. Ik geef u mijn beste schip : Honderd twintig vat, achttien bussen en honderd zestig koppen Van Goethiere kunt ge niets anders meer bekomen dan...

— Dan wat, Omaer ?

— Ja, ja, 't zijn eigenlijk mijn zaken niet. Maar de stad loopt er vol van... dan zijn dochter, Nicole, kapitein. Schrik niet en laat uw pijp niet uitdoven. Wanneer gaat ge, met Nicole, onder zeil ?

— Geen haast bij, denk ik

— Misgedacht, kapitein. En Goethiere zal er blij om zijn. Hij heeft het me gisteren, nog laten blijken. Een flinke kapitein, als gij, heeft een walnest nodig Aan boord droomt men dan geen buitkansjes meer voorbij. 'k Weet wonders wie er eerst van wal zal steken : ik, met mijn eskader of gij, met het huwelijksbootje ?

— Denkt ge uw vloot, zo spoedig van stapel te laten lopen ?

— Binnen 'n paar maanden Jan, dat moogt ge, op 't woord van reder Omaer, geloven

Jan heeft de goede bedoeling begrepen. Bij zijn proefvaart met de nieuwe boot, heeft hij alle zeilen uitgezet. Hij kaapt als een echte vrijbuiter. In de twee volgende maanden loopt hij, met vier schepen op sleeptouw, de haven binnen. En op 3 Februari 1675, zegent pastoor Vandercruysse, voor het hoogaltaar in St. Elooikerk de huwelijksvaart van Jan en Nicole in.

Daar was nog al wat volk in de kerk. Weerszijden de beuk een menigte nieuwsgierige belangstellenden en hartelijke bewonderaars, om 't jonge koppel, in de bloem van de jeugd en de glans van de jonkheid te schouwen. Een huwelijkstoet, die heel 't havenkwartier en 't zeemansmidden te been bracht. Die aardige, jonge meid Nicole mocht terecht een bloempje op het bruiloftskleed steken. Zo'n flinke kapitein !

Wanneer Jan, met zijn bruid aan de arm, de kerk verlaat, rekken alle hoofden om de stoet in ogenschouw te nemen. Het loont ook de moeite. De hele familie Bart is er : moeder, broeders, zusters, ooms, tanten, neven en nichten. Here ! Dat was nu zeemansbloed, Vlaams zeemansbloed ! Ze vaarden allemaal : De broeders Kees, Jaak, Gaspar en Gaspar-François, de laatste amper tien jaar oud en reeds dekjongen; en oom Herman met de neven Andreas, Pieter, Jan-Baptist, Frans-Jacob en Jantje, de bubbel van de bende en 't geëekind van Jan zelf. Allen flink uitgedost, in wollen winterkleren, stot van 'n duim dik. En de vrouwen in glanzende mantels van zwart laken met satijnen belegsels en met bont bezoomd

Ze wilden niet onderdoen voor de Goethiere's, die in rang en stand wel een trapke hoger stonden, maar aan wiens fortuin zij ook toch een steentje hadden bijgebouwd

En daar liep nog een statige man tussen, met grote randhoed en de ernst op een peinzend wezen. De geleerde bol in de familie : oom Pieter Bart, die, als Vlaams leraar in zeevaartkunde, reeds hoog aangeschreven stond. En de godsdienstzin had ook zijn greep geankerd in dit ruw, maar in kristelijk zeemidden, want neef Niklaas Bart, sloot de familiestoet en stapte met gemeten tred in zijn eerste priesterrok. De andere stake, die van de Janssens en de Jacobsen's had ook haar deel geleverd en Goethiere had, tot in de vijfde graad, de familie bovengehaald

Dan kijken ze nog hun ogen uit op de genodigden : Willem Dorne, de kaperskapitein, die kroonhalst van geluk en fierheid en 't register als eerste getuige, had ondertekend. Echt prachtig van Jan, die aldus zijn genegen dankbaarheid had laten blijken. Dorne had Jan toch, tot zeeheld gevormd ! Jan was ook wel zijn kind ! En kapitein Karel Dekeyzer, de maat uit de jeugd- en oorlogsjaren. En heer Hubert, de opziener van 't zeewezen in zijn schitterend officierenpak

En ten slotte reder Omaer, gekleed als een prins, de buik met goud beladen en een zegelring van een pond gewicht aan de pink. Omaer, die binnen een paar weken, zijn dekkingseskader in zee zal sturen en de magnaatreder van Duinkerke was geworden. Zijn glunderoogjes monsteren de menigte links en rechts. Hij ziet de hoofden lichtjes buigen en hij groet terug. Hij hoort gedempt zijn naam mompelen, de lengte van de kerkbeuk door en hij knikt voldaan, trots en glimlachend en trekt, bij 't uitgaan van de kerk, zijn hermelijnen kraag recht, tot over zijn oren, om 't blinkend satijn van de zijden voering te laten glanzen

(Wordt voortgezet.)

Op 3 Februari 1675 zegende pastoor Vandercruysse...

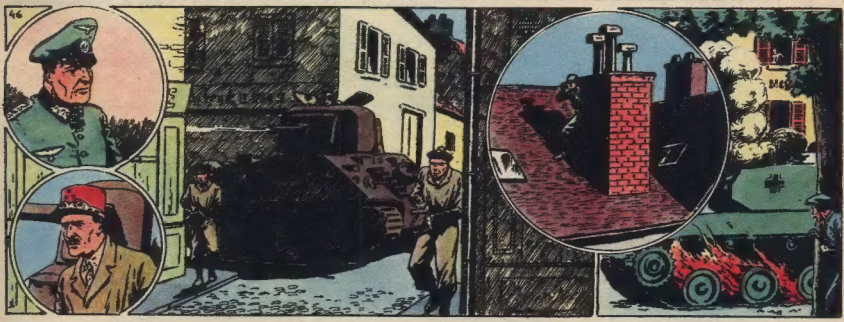

Leclerc vreest dat er in Parijs veel schade zal aangericht worden indien hij niet vlug en bij verrassing zal kunnen aanvallen. Voor de gevangenis van Fresnes wordt er hevig gevochten. De Duitsers, geholpen door geschut, weren zich hardnekkig. Langzaam gaan de Fransen vooruit en roeien al de weerstandsnesten uit. De vijand heeft zich hier in alle straten verschanst en schiet zelfs van op de daken.

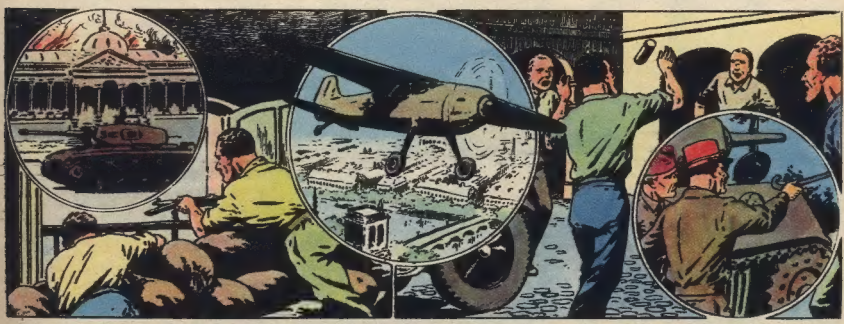

Leclerc vuurt zijn mannen steeds aan. Ze moeten door alles heen om Parijs te bereiken. Het Groot Paleis is teruggenomen. De Prefectuur houdt stand en de generaal zendt z'n piper-cuts om zijn aakende komst te melden. Het is een vermetele onderneming en het toestel krijgt meerdere treffers te incasseren, de boodschap wordt echter toch gebracht. Nu dient er vlug gehandeld. De nacht breekt aan. Zullen ze nog eens voor de poorten van Parijs moeten kamperen? Geen kwestie van! Daar ziet Leclerc kapitein Dronne. Hij vliegt naar hem toe en zegt : « Dronne, vriend, doe het zoals je wilt, maar ruk Parijs binnen! » — « Indien ik goed begrijp, m'n generaal, dan moet ik alle weerstand oprollen en me niet bekommeren om wat ik achter mij laat! » — « Dat is het precies! Recht naar Parijs! »

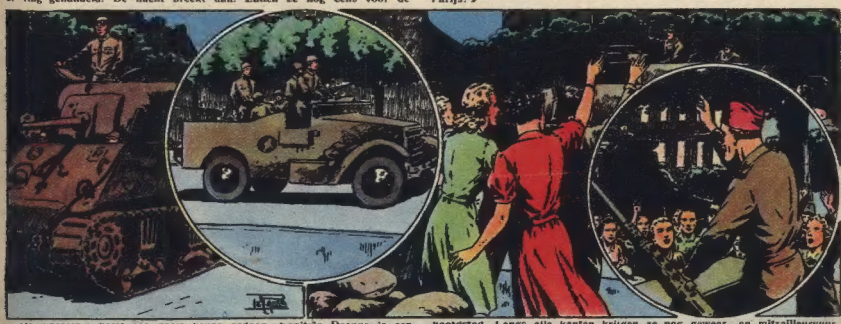

De « patron » heeft een goede keuze gedaan. Kapitein Dronne is een man van de daad. Men kan hem iets toevertrouwen. Kapitein Dronne zet zich aan 't hoofd van een kleine groep pantserwagens en rijdt opder de poorten van Parijs... Net of die van Italië aantrekkelijker waren! Langs de Italiëlaan, de Hospitaallaan, enz., gaat het naar het centrum van de hoofdstad. Langs alle kanten krijgen ze nog geweer- en mitrailleurvuur, maar dat hindert niet. De Parijzenaars juichen... Daar is het stadhuis! Het is 22 uur als Dronne er toekomt. Hij stelt zijn wagens goed op en gaat op verkenning.

(Wordt voortgezet.)

DE DIEREN wijzen de weg

SEDERT de mens op de wereld kwam, zocht hij naar wapens om zich te verdedigen en een van zijn hoofdbekommernissen in dit korte bestaan is het perfectioneren van die wapens. De mens is steeds op zoek naar nieuwe en betere verdedigings-ofte vernielingsmethoden. Dat is een heel spijtige vaststelling, temeer daar ze niet op fantazieën doch op de nuchtere, wrede werkelijkheid berust.

Zou de mens het van de dieren geleerd hebben ? Misschien wel, want als we de primitieve wapens bekijken, die hier en daar opgegraven werden, moeten we geloven dat de mens de natuurlijke verdedigingsmiddelen van de dieren tot voorbeeld nam.

De eerste blanke wapens.

Zonder terug te gaan tot het voorhistorisch tijdvak, weten we toch dat de soldaten der Oudheid degens, pieken en lansen droegen. Het volstond naar de dieren te kijken die rond hen leefden om deze te maken. Zijn de puntige horens van de stier en het gewei van hert of eland geen vreselijke pieken ? Zou er een dolk bestaan die beter is dan de geweldige hoorn van de rhinoceros en is er een Turkse sabel gevaarlijker dan de slagtanden van de olifant ?

De zwaardvis droeg heel zeker het eerste zwaard. Jullie kennen deze vis wel nietwaar ? Z'n verlengd kinnebakken is beenderig hard, uitgetand en vlijmscherp en soms twee meter lang. Geen wapen is gevaarlijker dan dit zwaard en wee de vissen de het op hun weg ontmoeten. Het is meer dan eens gebeurd dat lichte vaartuigen zonken, nadat ze door de zwaardvis doorboord waren.

De zaagvis, die een lengte van 7 m. kan bereiken en in de Middellandse Zee leeft, is nog beter voorzien dan de zwaardvis. Hij draagt een lans op het hoofd die een derde van z'n totale lichaamslengte beslaat en aan weerszijden uitgetand is als een zaag. Zwaard- en zaagvissen zijn gezworen vijanden van de walvissen en richten grote verwoestingen tussen hen aan. Ze splijten het reusachtige walvislichaam met hun zwaard of lans en doorboren het dikwijls op tientallen plaatsen.

De mens wil zich van op afstand kunnen verdedigen.

De mens gaf er zich spoedig rekenschap van dat, indien z'n zwaard of lans brak, hij zonder verdedigingsmiddel was en moest daarom iets vinden om z'n vijand op afstand te houden of vanop afstand te treffen. Hij vervaardigde de werpspies en bootste hiermee de rog na die, sedert onheuglijke tijden, het principe van het schietwapen huldigt. De staart waaraan nog een gewrichtsband gehecht is die eindigt op een angel of rog heeft inderdaad een lange vezelige haak. Zijn kleine pijlen zijn bovendien voorzien van tanden en de angels zijn dikwijls vergiftigd, wat wel het toppunt van wreedheid is ! In dit laatste geval wordt de rog door de vissers geschuwd als de pest.

De geharnaste ridders.

In de strijd is het niet genoeg slagen te kunnen uitdelen, men moet de stoten van de vijand kunnen afweren en neutraliseren. Met dit doel, droegen de ridders schilden en helmen en waren ze geheel in ijzer en staal gesloten. Zo'n harnas was natuurlijk een beveiliging, doch woog zwaar en men kon er zich zo ongemakkelijk in bewegen dat het na een tijd opgeborgen werd.

We moeten bekennen dat de krabben en kreeften bv. beter uitgerust zijn. Hun scharen schrikken veel stoutmoedige vijanden af en eenmaal in hun schelp gekropen, bewonen ze een vesting die wel bestormd, doch niet overwonnen kan worden.

Het militair genie.

De mens heeft toch versterkingen gebouwd zoals forten en versterkte kastelen en dat kunnen de dieren toch niet « zullen jullie zeggen » en ik geef toe dat het waar is, doch hebben jullie al eens naar de huisjes van een huisje slak of napslak gekeken ? In verhouding is het huisje van een slak doelmatiger en steviger gebouwd dan het fort door mensenhanden opgetrokken. De kleine zeegel is een diertje dat zo vast tegen de rotsen aan kruipt dat men alleen zijn stekels te zien krijgt. Het verdedigt zich op zeer moderne wijze ! Z'n beweeglijk fort van stekels biedt veel weerstand, het is uitrekbaar en kan ook ingetrokken worden en 't is in geval van ongeluk vlug herstelbaar. De vijand zou 't moeilijk hebben om deze versterking te ondermijnen en in de lucht te doen springen !

Torpedo's en kunstmatige mistgordijnen.

De moderne legers zijn uitgerust met onderzeeërs die hun vijanden heimlijk een torpedo zenden, zelfs al hebben deze zich achter een kunstmatig mistgordijn verschanst... Zoiets kunnen dieren toch niet ! Niet te viug, beste vrienden ! Kennen jullie de sidderaal ? Dat is een paling die in z'n lichaam werkelijk een « electrisch apparaat » verborgen heeft. Als hij zenuwachtig wordt of zich bedreigd voelt onlaadt hij het toestel en de dieren die zich in de nabijheid bevinden varen er niet wel bij. Soms ligt de sidderaal onbeweeglijk in het slijk, doch het dier dat zo onvoorzichtig is hem te raken wordt ongenadig op slag doodgebliksemd. Zelfs gas en kunstmatige mist bezitten de dieren ! De inktvis bv. is een specialist in die zaken. Hij draagt z'n inktzakje steeds bij zich en als hij zich achtervolgd en doodsbenauwd voelt schudt hij het uit. Het water kleurt er zwart van en hijzelf zit in een soort nevel verborgen die z'n vijanden niet kunnen doorboren.

Is er dan geen enkel wapen dat niet door een dier uitgevonden werd ? Toch, er is een wapen dat de dieren niet bezitten : de atoombom !

En zelfs dat is nog niet heel zeker, want wie weet vinden de geleerden, die zich met de dierenwereld bezig houden, op zekere dag toch niet dat er ook een dier is dat het geheim der atoom doorgronde lang voor een mensenbrein er aan dacht !

Van alles en nog wat...

WIST JE ?

HOEVEEL MENSEN ER IN BELGIE WONEN ?

● In het *Staatsblad* van 29 juni jl. zijn de officiële cijfers van de bevolking van ons land in het jaar 1948 verschenen. Hieruit blijkt dat België 8.602.611 inwoners telt, waarvan 4.250.550 van het mannelijk- en 4.352.061 van het vrouwelijk geslacht.

EEN DIE Z'N WEG ZAL MAKEN !

● Op de Zondag der verkiezingen had er een twaalfjarige knaap post gevat voor het stembureau te Schaarbeek. Hij droeg een groot bord met het volgende opschrift : *De honden mogen niet stemmen. Zij worden niet binnengelaten. Geschoold hondenbewaker : 2 frs. voor tien minuten.*

Het duurde niet lang of de jongen had aan iedere arm verscheidene lassen met honden van allerlei ras en kleur!

ER ZIJN NOG ECHTE ROBINSON'S !

● Een Noors matroos, die in het begin van de oorlog verdween, heeft negen jaar op een afgelegen eiland in de Stille Zuidzee geleefd.

Zaterdag jl. hebben de ouders uit New-York een brief ontvangen van hun zoon. Hij schrijft : *Nadat mijn schip in de Zuidzee gestorpedeerd was, heb ik vijftien dagen in een kleine reddingsboot rondgezwalpt en heb ten slotte met enkele kameraden een klein eiland kunnen bereiken. Slechts ontlangs konden wij de aandacht van een Amerikaans toestel, dat over het eiland vloog, op ons vestigen en wij werden gered.*

DE PERS IN DE VERENIGDE-STATEN

● De dagelijkse oplage van de dagbladen in de Verenigde-Staten bereikte in het jaar 1948 57.285.297 nummers. Er verschenen 46.308.087 nummers van Zondagbladen.

Einde 1948 waren er 328 morgenbladen met een oplage van 21.081.905 nummers en 1.453 avondbladen met een oplage van 31.203.392 nummers. In de loop van 1940 waren er 530 Zondagsbladen.

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Vader. - 2. Uitroep van afkeer, walging. - Wijfjesschaap. - 3. Eenbultige kameel. - 4. Inwoner uit Europa. - 5. Loodrecht - Lidwoord. - 6. Zeeschildpad - Tweeklank. - 7. Oorlogstuig.

Vertik. : 1. Lidwoord. - 2. Opvliegend. - 3. Grote hartslagader. - 4. Metalen blokje met schroefdraad. - 5. Heidendicht. - 6. Vierde letter van het Griekse alphabet. - 7. Hubbele klinker. - 8. Draadloze. - 9. In elkaar. - 10. Trekdier. - 11. Rivier in Italië. - 12. Uitroep van pijn.

EEN REUZENVRACHTWAGEN

● Onlangs verschenen in de pers foto's van de enorme 205 ton vrachtwagen, de Scari-Willème, die door de Nationale Portugese electriciteitsmaatschappij in Frankrijk besteld werden. Deze vrachtwagen is bestemd voor het vervoer van transformatoren welke dienen voor de nieuwe hydro-electrische centrales in Portugal.

Hier volgen enkele cijfers om jullie een beeld te geven van zo'n « karretje » : 75 ton dood gewicht, 132 ton laadvermogen, 26 meter totale lengte, de breedte varieert tussen 3 en 5 meter, het geheel wordt door acht en twintig wielen gedragen, waarvan de luchtbanden een druk van 10 kgr. hebben en een diameter van 1,40 meter, de voortdrijving geschiedt door een 225 P.K. Dieselmotor Willème van acht cylinders. Er kan een snelheid van 15 km. per uur bereikt worden. De wagen kan alle hellingen op, dank zij een bijzonder versnellingssysteem. De voorste wielen zijn in staat de kortste bochten te nemen met een gering mogelijk aantal manipulaties.

DE WERELD WORDT KLEIN !

● In hoeveel tijd komt men met de Sabena van Brussel naar Parijs of naar Londen of Milaan ? Hier is een lijstje dat jullie misschien nog van nut kan zijn.

Brussel-Parijs in 55 minuten.
Brussel-Londen in 65 minuten.
Brussel-Genève in 1 uur 20.
Brussel-Zurich in 1 uur 30.
Brussel-Milaan in 1 uur 55.
Brussel-Nice in 2 uur 15.
Brussel-Rome in 3 uur.
Brussel-Madrid in 3 uur 25.
Brussel-Napels in 4 uur 15.
Brussel-Lissabon in 5 uur 40.

OPLOSSING KRUISWOORDRAADSEL Nr 29

Horiz. : 1. Uk. - 2. La. - 3. Makak. - 4. Radar. - 5. Matras. - 6. Aren. - 7. Akos. - 8. Dato. - 9. Bries.

Vertik. : 1. Dra. - 2. M - Aai. - 3. Raakte. - 4. Matroos. - 5. Adres. - 6. Vulkaan. - 7. Kaars. - 8. K.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : Mr COTDOR ONTSNAPT AAN EEN OVERVAL

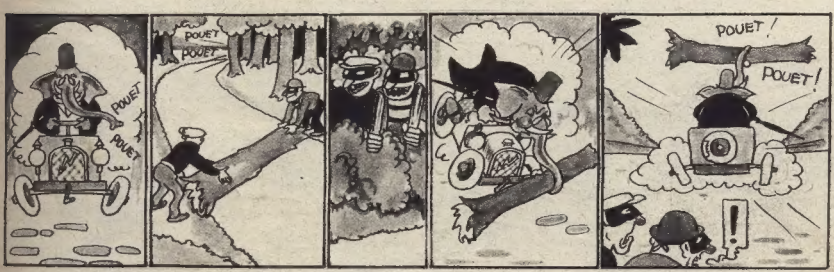

Professor Mortimer is eindelijk klaar gekomen met de twee eerste Zwaardvissen. Een kleine tegenslag met één van de twee toestellen verplicht Blake alleen te vertrekken. Mortimer zal hem spoedig vervoegen. Blake geraakt uit de geheime basis langs de onderzeesassen, en hij stijgt naar de oppervlakte...

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

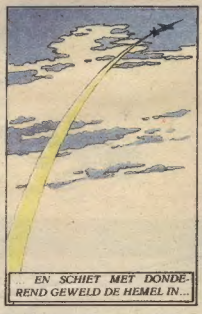

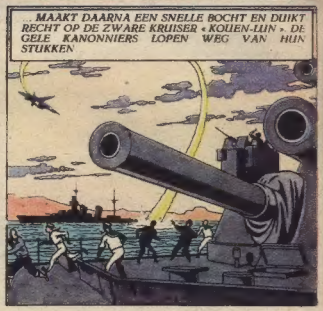

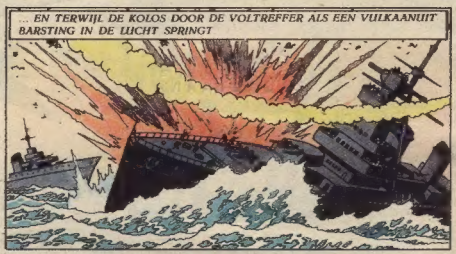

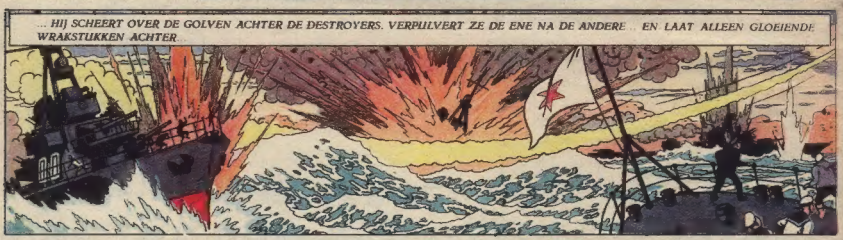

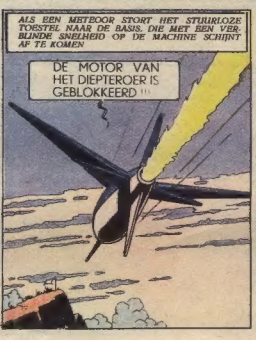

(Wordt voortgezet.)